

прѣградена само съ дѣски, а отъ другата стая, дѣто нашій робъ са намираше обкованъ, и сичко слушалъ, когато Прокопій излѣзълъ голъ голеничакъ, само съ една дрѣшка и съ единъ грошъ дрѣбни пари, угриженъ, Фронисисъ го попита за причината на скръбъта му.

— »Коя полза, отговорилъ му онзи, ако ти кажъ болката си, кога неможешъ да ми помогнешъ ?

Но Фронисисъ пакъ го помолилъ да му обади своята скръбъ на сърдцето, думащицъ: »мене ми са чини че ако не могъ ти помогна, поне щъ та утѣшъ малко; само ми прикажи нарѣдъ случката си.«

Тогава Прокопій почна да му говори: въ тойзи часъ и азъ съмъ единъ робъ, като тебе; защото нощесъ изиграхъ съ Евреина и 3-тъ корабли на Господаря си, и неостава ми друга надежда, освѣнъ да бѣгамъ на кждѣто очитъ ми видятъ.....

— »Небой са,« рече му Фронисисъ, и попиталъ го до утрѣнъта ли са е обзаложилъ да играе съ Евреина.

— Да, отговорилъ му Прокопій, и *кондрактъ* били сме направили да играемъ до съмване, или до като отъ двама ни единъ неизгуби всичко до гола душа.

— »Твърдѣ добрѣ, отговори Фронисисъ, по скоро ти ми откови краката, че ми дай онова забунче и останалитъ дрѣбни пари, колкото са вече, да поигражъ и азъ съ тогова Чифутина.«

Прокопій тутакси му смъкна оковитѣ, и му даде щото искаше, на когото ѱ каза: »ако изиграешъ нѣщо добрѣ, ако ли не, а то поне заедно ще да бѣгаме двама, а не да бѣдемъ робе на единъ Чифутинъ.« После влѣзохъ при него та му казахъ, че спорѣдъ обзалаганъето имъ, трѣбва до утрѣнъта да играятъ съ него или догдѣ изгуби забунчето съ гроша и друго щото имаше.

И тѣй Фронисисъ сѣдна да играе отъ ново съ условіе, който спечели играта, да обсеби извѣднѣжъ кораблитъ, а който изгуби не ще му бѣде простено да прѣношува въ кораблитъ но на часа да излѣзе на вѣнъ.